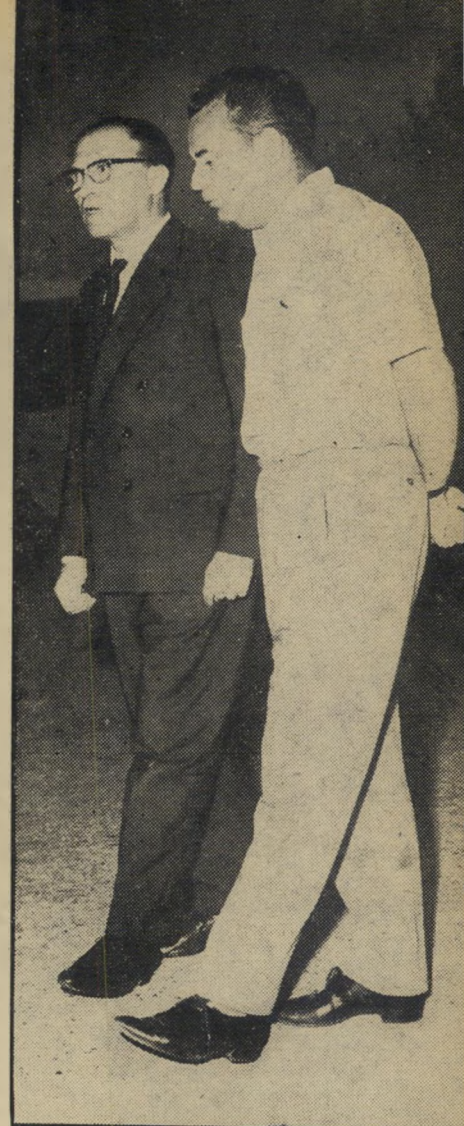

שבגין עורר בחודשים האחרונים את הרושם כאילו אינו יודע מה מתרחש סביבו, הוא ערך חשבון מדויק, כילכל את מעשיו בחוכמה והכין את התקפת הנגד שלו בקפדנות רבה. עור נראה בתמונה עומד על במת הכבוד מעל לנשיא זלמן שז"ר.

בא כמה שעות אחרי שצולמה תמונה זו, בישיבת הפתיחה של הוועדה הי"א, כשפנה בגין במיחווה ריטורית אופיינית אל היורש של הנהלת מיפלגתו, אותו כינה כעבור ארבעה ימים „שובב נחמד“. בעוד

בא כמה שעות אחרי שצולם תצלום זה, בוועידה השמינית, תמיד הולך לצידו של בגין, בנסיגן למנוע את הפיצוץ.

לפני שש שנים ניסו שמואל תמיר ואליעזר שוסטק לחולל בחרות בדיוק את אשר ניסו לעשות הפעם עזר וייצמן ויר סף קרמרמן.

בגין - לאולימפוס!

האימפראטוריה של שוסטק היתה, כמו זו של קרמרמן, לכבוש את מרב גנון התנועה.

זה לא היה קשה גם אז. שוסטק שלט בהסתדרות העובדים הלאומית, שהיתה אז המוקד האירגוני החשוב ביותר של חרות. להסתדרות זו היו פונקציונרים בשכר, שיכלו להקדיש את כל זמנם למיפלגה. הם כרתו בריתות עם קבוצות פחות-חשוריות, וכך נוצר רוב בוועידה השמינית. שוסטק לא ראה בשעתו בעין יפה את החלטתו של מנחם בגין להכניס את חרות לזירת ההסתדרות הכללית. הוא ידע שזה ירד את ההסתדרות הלאומית הקטנה שלו לחידולו. לכן התמרד.

הייעד היה לסלק מן השילטון המוחלט בחרות את „קבוצת הקולונלים“ — ותיקי אצ"ל, המלוכדים מאחורי בגין. היו אלה בעיקר אריה בן-אליעזר המנוח, חיים לני דאו, אסתר רויאל-נאור וגם יוחנן באדר. סילוקם של אלה היה מבודד את בגין.

מכאן להיכנס לעימות ישיר עם בגין עצמו, רצה שוסטק להשמיט את הקרקע מתחת לרגליו, להריץ חיק אותו מן השילטון הממשי כי תנועה, ולהעלותו לראש האירומי פוס כמנחה, והוזה — מעין קישוט חי לצידו של ז'בוטינסקי המת.

ואכן, הדברים דפקו היטב, הפונקציונרים נרשם הקטנים השתלטו על הוועידה השמינית, הניצחון היה בכיס — — —

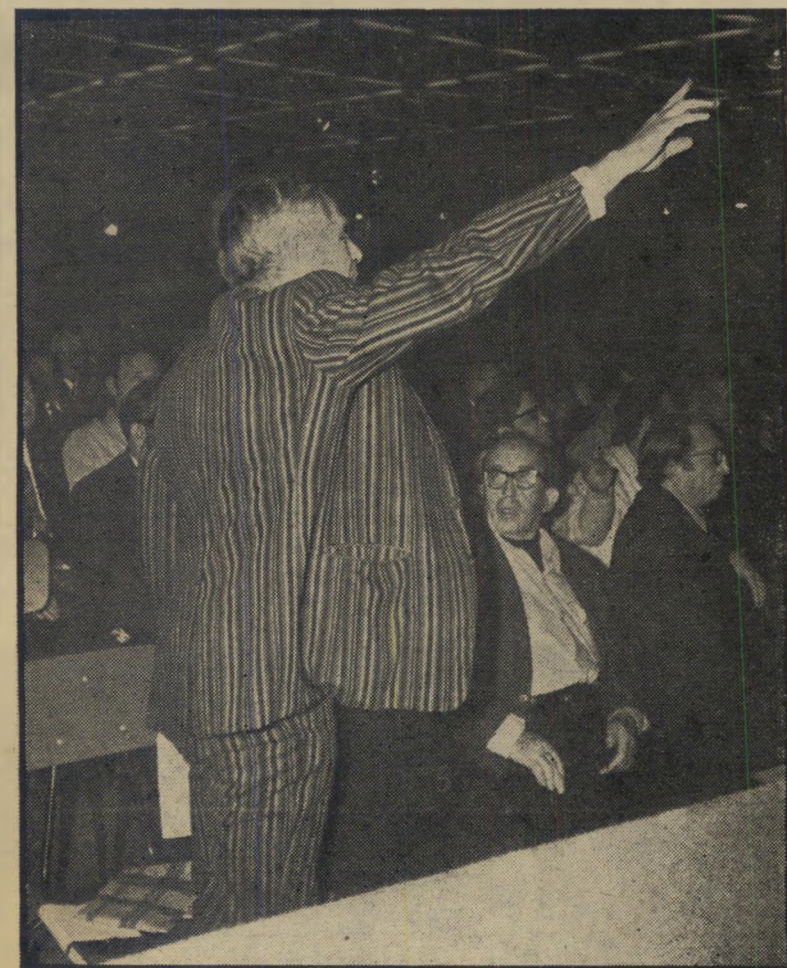
בעיטה למעלה

בדיוק חשב ופעל גם יוסף קרמרמן.

אבל עזר לא רצה בכך. הוא רצה לזכות „על כמות“, רק אחרי שנפתימו הבחירות ואחרי שהוחי לט שגח"ל מצטרפת לקואליציה (ולא רק לליכוד-הלאומי, שהיה קיים גם קודם לכן), קפץ עזר את לפיצתו — ישר מן המטבח"ל אל כס שריהתחבורה.

הדבר הוכן ובוצע באופן חלק עליידי קרמרמן, שהיה מעוניין באיש שלו ב"מישרד-התחבורה דווקא. לבגין לא נותר אלא לברך על המוגמר.

משם היתה הדרך סלולה לתפקיד יורש הנהלה של תנועת-החרות, ולריכוז סמכויות גוברות ובידיו. עזר, שהמשיך כל העת לקבל את שכרו כמנהל בעסקי-הענק של מרידור-קרמרמן, ושניהל בחסותם, גם עסקים משלו, הקדיש את זמנו לאייר גון תומכים פוטנציאליים בסניפי התנור, ובניית הכוח שלו במיפלגה בעזרת הכוח הכלכלי של קרמרמן. אמצעי-התקן שורת עזרו לו עליידי כך שהעניקו לו פירסום אישי עצום.

יחי בגין! עורר-הדיון משה נחשו, (הנראה כאן כשהוא קורא לעבר הבמה בלהט הוויכוח) אופייני למאות באי הוועידה, שהתייצבו ברגע המכ"ר ריע מאחורי בגין והביטו את הפיכה, למרות שקודם לכן השמינו נאומים אופוזיציוניים. נחשון הפציר בבגין להתערב במאבק, לא ידע שבגין רק המתין לרגע המתאים.

עז צלחת לתמיר. תמיר הרים את נסיהמרד, ולשעה קלה היה נרמה שהנה הכיס את „קבוצת כנוי“, וחולל את ההפיכה בתנועת החרות.

צנחן על הגג

רמרכן הכין את ההפיכה שלו ב"הקפדה רבה עוד יותר. הוא הכין לעצ"מו את המנהיג מראש.

יש חשיבות רבה לשיטה שבה נחת עזר וייצמן בצמרת חרות. כשהוא קופץ מן המטוס של צה"ל, במיצנח של קרמרמן, יש לגג מצודת-זאב. כי הדבר מעיד הרבה על אופיו הפוליטי של עזר, ומסיביר את אשר התרחש לאחר מכן. עזר לא הצטרף לתנועה לפני הבחירות, ולא השתתף במערכת הבחירות. אילו עשה זאת, יתכן מאוד שהופעתו המפתיעה של האלוף עטור-אתהילה במערכה היתה מוסיפה מנדאטים לגח"ל.

קרמרמן, רחבי-המידות, הוא איליההון של חרות. הוא נולד עשיר, התעשר מאז עוד הרבה יותר. מאחוריו עומד חותנו, יעקב מרידור, איליהספנות (והרבה עסקים אחרים, החובקים את העולם). מרידור, קודמו של בגין כמפקד ראשי של אצ"ל, הועמד בצל עליידי בגין למן הרגע שזה הגיע לארץ, כחייל הצבא הפולני של הגנרל אנדרס. אחרי הפלישה הנאצית לרוסיה.

למרידור-קרמרמן היתה עינה מעשית מאוד לסילוק כנוי מן הישילטון המועשי בחרות. לשם שייוסטק רצה למנוע כניסה להסי תדרות, רוצים מרידור-קרמרמן להחזיר את חרות לקואליציה.

הם התנגדו לפרישה מממשלת הליכוד-הלאומי — אך הובסו עליידי בגין, שהחליט לבדו על צעד זה וכפה אותו על חרות ועל גח"ל. בשביל איליההון החרותיים היתה זאת מכה קשה. בישראל הרבה יותר נעים לנהל עסקים כשאתה יושב בממ"שלה, וכשהאיש שלך הוא שריהתחבורה, החולש על הספנות.

האיסטראטגיה של קרמרמן, כמו זו של שוסטק לפניו, היתה להשתלט על המניגנון, ולנצל את המנגנון כדי להשתלט על הוועידה. בעזרת הקופה העצומה של קבוצת מרידור-קרמרמן, המממנת את תנועת-חרות, ניתן היה להשיג זאת. הייעד היה גם הפעם: לסלק את ותיקי אצ"ל, לבודד את כנוי, לדיעוט כו כדפי מעדה, להפכו לקיי שוט.

כשהתכנסה הוועידה הי"א של חרות, הניצחון היה מונח בכיס — — —

ילדי „תנובה“

וסטק היה זקוק למנהיג, שיעמוד בראש ההפיכה. הוא מצא את שמואל תמיר. קרמרמן היה זקוק למנהיג, והוא הביא את עזר וייצמן. יש דמיון רב בין השניים. למרות ההבדל הרב בין תכונותיהם. שניהם באי ממישפחות טובות. הנשיא הראשון של המדינה היה הדיו של עזר, הנשיא השנישיו הוא הודו של תמיר.

שניהם צברים, שפונקו מילדות, שהכל בא להם בקלות, והחיים בהרגשה ש.מגייע להם. שניהם הגיעו לצמרת חרות כ„צניחנים“. הם לא היו צריכים לטפס לראשי העץ באיטיות, כמו עסקני-מילגנות רגילים. הם הגיעו ישר.

תמיר היה פעם חבר חרות, פרש. התפרסם בזכות המישפטים שניהל, הקים קבוצה פוליטית כושלת שהתפרקה במהרה („המישטר החדש“), השמיץ את חרות בכל הזדמנות כחלק מן המישטר הישן והרקוב, והחליט ערב הבחירות של 1965 לחזור לחרות. ניתן לו מייד מקום בצמרת.

במשך קרוב לשנתיים היה תמיר נושא כלים (פשוטו כמשמעו) של בגין. ואז היה נדמה לו שבאה הזדמנות הגדולה לצאת מן „המחנק“ של מישטר פנימי. בו איש אחד מואר באור של סמכות עצומה, וכל האחרים נאלצים לחיות בצילו ולרסן את האמביציות שלהם.

כשהיה ברור כי לשוסטק יש רוב בוועידה, הוא הגיש את הרוב